Ч. 9 Пятниця 14 (26) січня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Правительственний проект язикового закона.— Засідане промислової ради. — З угорского сойму. — Полуднево-африканьска війна).

Ходять поголоски, що правительство наміряе в своїм проекті язикового закона держати ся принципів принятих за основу розпоряджень, після котрих, на жадане Чехів могли би бути вношені подання до всїх урядів і судів Чехії в обох краєвих язиках. Однако правительство не хоче наложити на урядників німецких округів Чехії обовязку переводженя розправ в чеськім язиці. В тій цїли, аби дати можність відповіди на чеські подання, мусїв би бути при кождім суді установлений окремий урядник, котрий володів би другим краєвим язиком. Так само ділось би в чеських округах. Натомість др. Кербер уважає неможливим вдоволити ся лиш товмачами для другого краєвого язика, бо не годить ся, після гадки президента міністрів, уважати другий краєвий язик чужою мовою.

Промислова рада відбула вчера у Відни пленарне засідане. В імени міністра торговлї привитав зібраних секцийний шеф Вайгельсперґ і предложив вибір підкомітету в справі висилання торговельних справоздавців до невизисканих доси місць збиту, на котру то ціль міністерство торговлї визначило 50.000К. В дискусиї над відносинами з Угорщиною, референт Соботка вніс резолюцию, висказуючу жаль, що промисловій раді не уможливлено в відповідним часї забрати голос в справі угоди і що не повело ся узискати угоди кориснїйшої для інтересів австрийского промислу. Резолюция висказує також надію скорого полагодженя остаточної угоди і порозуміня в справі цлової тарифи. Делеґат львівскої торговельної палати, п. Колїшер звернув увагу, що знесене обороту млива не лежить в інтересї млинарского промислу, а також не відповідає аґрарним інтересам. З черги обговорювано справу повкового промислу і принято внесене, аби визначувано премії для осіб, котрі хотїли би посьвятити ся сему промислови.

Фінансова комісия угорского сойму радила вчера над буджетом. Міністер фінансів заявив, що поліпшене платні державних урядників поки що не дасть ся перевести. Обговорюючи остаточне переведене короновой валюти, міністер прирік, що нові банкноти по 5 і 20 корон, будуть видані ще в тім роцї. Що до стемпля від календаря і від дневникарских інсератів то проект дотичного закона вже уложений і буде незабаром предложений палатї.— Відтак комісия обговорювала буджет.

Цїла Анґлїя виждає вже від кількох днїв з горячковою нетерпеливостию вісти про сподївану побіду Буллера і о освободженю Ледісміта. Тимчасом телеґрами, які від суботи приходять до Европи, в найбільшій части некористні для Анґлійців і сьвідчать коли вже не про погром то бодай про цїлковиту неудачу походу Буллера на освободжене Ледісміту. Анґлїйске правительство не має від самого Буллера майже ніяких вістий. Телеґрафував він в недїлю про те, що в суботу Анґлїйцї утратили 300 людий. Про саму борбу і єї вислід не згадує Буллер так само як і про недїльну та понедїлкову битву, в котрих здаєть ся Бури побідили і здержали похід всїх анґлїйских войск. Всї інші телеґрами звучать цїлком инакше, як урядові, хоч і они мусїли переходити анґлїйску цензуру. До Льоренцо-Маркез мала именно надійти вість, що в суботу ґенерала Буллера по цїлоднєвній тяжкій борбі відкинено в зад, а ґенерала Уорена відтято від решти війска. З Дурбану також доносять, що Уорен зачав в недїлю при помочи бриґади Гарта і артилерії, атак на передну лїнію Бурів, окружаючих єго півколесом, але і сей атак відперто. Приватні телеґрами до Льондона доносять про цїлковитий погром Буллера. При рішучім атаку на позициї Бурів, анґлїйске військо принято страшним огнем з армат і карабінів, так що мусїло уступити з великими стратами. Головні анґлїйскі сили мусїли схоронити ся за Туґелю. На північнім березї Анґлїйцї удержали лиш одну позицию. Катастрофу мало викликати фальшиве зрозумінє команди. До Відня надійшли вісти, що при послїднім атаку відперто Буллера зі стратою 1500 людий. Доси нема урядового потвердженя сеї вісти.

---

9)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербан.

(Дальше).

В Атинах виплекали і виховали мене як молодого евпатрида[1]) із знатного, прастарого роду Аяксів з цїлою гордостию аттійского[2]) шляхтича. Хоробрий і розумний Пізістрат, що правда з родини рівної нашій, але зовсїм не з такої, що перевисшала би нашу — знатнїйшого роду як той, з котрого походить мій батько, нема — умів взяти всю власть в свої руки. Спільним заходам шляхти удало ся скинути єго два рази. Коли же він при помочи Лиґдаміса з Наксос, Арґійців та Еретрейців хотів ще й третий раз вернути, виступили ми против него. Ми стояли табором коло сьвятинї Атини в Паллене. Коли ми перед сніданком приносили жертву богини, напав на нас несподївано самовладник і так удало сь єму легко побити наших людий, що не мали зброї при собі. А що під моїм проводом стояла половина цїлого войска противного тиранови, то я постановив був радше померти, як уступити ся з місця. Я боров ся з цїлої сили, заклинав вояків, щоби держали ся, не уступав ся анї не подавав ся, але наконець ранений копєм повалив ся на землю.

Пізістратиди стали панами в Атенах. Я утїк до Галїкарнассу, другої моєї вітчини, куди пішла з мною і моя жінка з нашими дїтьми. Звідтам покликали мене яко полковника жовнїрів в Єгиптї, бо моє імя було звістне з побіди на пітийских ігрищах та із сьмілих военних дїл, я брав участь в походї на Кипрі, разом з Арістомахом вславив ся тим, що здобув для Амазіса місце уродженя Афродити, і наконець став верховним командантом всїх найманих вояків в Єгиптї.

Моя жінка померла тамтого лїта; мої дїти, хлопець, котрому одинайцять лїт, і дївчина лїт десять, лишили ся при своїй теті в Галїкарнасї. Але й тоту забрала неумолима смерть. Отже я перед кількома днями казав дїтям їхати сюди; але скорше як за три недїлї они не прийдуть, і мабуть вибрали ся вже в дорогу, заким дійшла вість, щоби не їхали.

Я мушу до чотирнайцять днїв винести ся з Єгипту і не можу длятого дїтий сам відобрати.

Я постановив перенести ся до тракійского Херзонезу[3]), куди, як знаєш, племя Дольонків покликало мого стрия. Туди мають поїхати за мною і мої дїти. Коракс, мій старий вірний невільник, лишить ся в Навкратесї, щоби завезти дїти до мене.

Колиж хочеш дати доказ, що ти дїйстно моя приятелька, то відбери дїти і доглядай їх, аж якийсь корабель буде відпливати до Тракії, а укривай їх добре перед очима шпигунів наслїдника престола Псамтіка. Ти знаєш, що він так мене навидить, що готов би й убити, отже може легко бути, що пімстив би ся на дїтях за батька.— Я прошу тебе о ту велику ласку, бо насамперед знаю твоє добре серце, а відтак для того, що твій дім в наслїдок грамоти короля, котра зробила з него пристановище, може охоронити дїти від всякого пошукуваня власти безпечности, котра в сїм краю, богатім на всілякі формальности наказує кождому чужинцеви навіть і дїти зголошувати у повітового урядника.

Видиш як високо тебе цїню, бо віддаю тобі то однїсеньке, для чого менї хоче ся жити. Навіть і вітчина не єсть менї дорогою, доки так погано піддає ся свому гнобителеви. Отже чи схочеш стрівоженому серцю батька вернути спокій, чи схочеш....?

— Хочу, хочу Фанесе! — відповіла старушка з неудаваною щиростию. — Ти о нїщо мене не просиш; ти робиш менї дарунок. О, як же я тїшу ся на ті дїти! А яка рада буде Сафо, коли дїточки прийдуть та поможуть їй

---

[1]) Евпатрид — чоловік з доброго роду, шляхтич.

[2]) Атийский — від імени грецкої провінциї Аттика, котрої столицею було місто Атини.

[3]) Тракійский Херзонез —нинїшнїй півостров Дарданельский а Ґалїполї (від міста того самого имени). Херзонезом але таврийским або скитским звав ся нинїшнїй півостров Крим.

Новинки.

Львів дня 25-го січня 1900.

Редакция і адміністрация „Народної Часописи“ містить ся тепер в бюрах „Gazet-и Lwowsk-ої“ в камениці ч. 12 улиця Чарнецкого на II-ім поверсї і туди треба адресувати всякі письма.

— **Іменованя.** Суплентами в гімназиях іменовано: Влч. Левіньского і Вяч. Рутковского для гімназиї сьв. Анни в Кракові; Стан. Чаплицкого для гімн. сяв. Яцка в Кракові; Ант. Марцінковского і Фр. Мрозицкого для гімн. в Бохни; Ром. Ямругевича для гімн. в Сяноцї; Каз. Гросса для гімн. в Яслї; Карола Пікла для гімн. в Дрогобичи; Вествалевича для реальної школи в Станиславові; Стеф. Рудницкого для гімн. Франц-Йосифа у Львові; Володислава Подляхи для гімн. в Стрию. Перенесено суплентів: Франц Тичку з гімн. сяв. Анни до III. гімн. в Кракові; Едв. Левка з гімн. св. Анни до III. гімн. в Кракові: Ант. Дудзіка з гімн. св. Анни в Кракові до гімн. в Яслї і Ів. Фрідберга з гімн. Франц-Йосифа у Львові до гімн. в Ряшеві. О. Ник. Гриневский, сотрудник в Снятині іменований греко-кат. катахитом 5-клясової виділової женьскої в Коломиї.

— **Засїданє виділу руского товариства педаґоґічного** відбуде ся в суботу дня 3 лютого о години 6-ій вечером.

— **Філія товариства „Просьвіта“ в Бродах** подає до відомости членів „Просьвіти“ повіта брідского, що в понеділок 29 січня 1900 відбудуть ся місячні збори членів філії „Просьвіти“ в Бродах в сали „Рускої Бесіди“. На порядку дневнім: 1) Наше положенє економічне а каси Райфайзена. 2) Поученє о книжочках „Просьвіти“. 3) Поученє о електрицї. 4) Роздїленє насїня і инших предметів між селян дорогою льосованя. Початок о 10 години рано.

— **Виділ повітового Союза крамарского в Борщеві** устроює дня 2-го лютого 1900 в домі читальнї в Борщеві о годинї $12\frac{1}{2}$ з полудня віче економічно-крамарске. О годинї 10 рано служба Божа в церкві. Порядок дневний: 1) О конечности сполученя крамниць в повітовий Союз крамярский, о его цїли і о заложеню гуртового склепу з товарами селяньско-крамарскими в Борщеві на удїлах по 10 корон. 2) О потребі солїдарности народу в справах економічних. 3) О потребі довіря народу в свої сили. — Упрашає ся взяти запрошенє з собою, віче у себе всенародно оголосити і заохотити до складаня удїлів.

— **Нїмцї-кольонїсти з яворівского повіта** еміґрують до Познанщини. Особливо горячково прокинула ся та еміґрация послїдними часами. Кольонїсти продають за півдармо свої посїлости, а купують їх місцеві селяни і Мазури. Також каплицї та костели і школи хотїли попродати, а грішми подїлити ся, але на те не позволив виділ повітовий, уважаючи костели за власність тих, котрі закупили кольонїї.

— **Повінь.** З Станиславова телеграфують, що в кількох місцях вилила Бистриця. Під Тисьменичанами забрала вода кілька хат.

— **Заслужена кара.** Зелїзничий урядник в Київі, К. забавляв ся по обідї в той спосіб, що пускав дим з папіроса свому ямникови в ніс. Пес кривив ся, чихав і утїкав, тож розбавлений тим пан взяв его на колїна і придержуючи рукою, почав вдмухувати єму дим в ніздря. Бідна собака, не могучи оборонити ся в инший спосіб, забажала вирвати зубами прилад тортури, але замість папіроса вхопила за ніс свого пана. Пан К. почув сильний біль і коли зблизив ся до зеркала, щоби оглянути рану, замітив, що пес відгриз єму половину носа.

— **Виродок.** В селї Містичах, мостиского повіта, уродила ся, — як доносить до польскої газета „Słowo Polsk.“ — дитина, котра на руках мала 24 пальцїв, повирастаних так, що межи пальцями вирастали другі. Очий тота дитина не мала а навіть не слїдно було місця, де мали бути очи. Замість носа був лиш малий наросток, величини спорого лїскового оріха, але отвору в нїм не було. Замість уст був лиш кругленький отвір. Нещаслива мати мала вже четверо дїтий, але кожде жило не більше як годину.

— **Смерть в огни.** В ночи 19. с. м. добачили селяни громади Хомчина, повіта Косівского, що горить хата стояча віддалїк під лїсом. Тая хата була власностию господаря Матія Розвадовского з Хомчина. Заким люди прибігли на поміч, застали вже, що хата горіла в серединї, де згоріли Матій Розвадовский, вісїмнайцятьлїтний его син Гаврило, чотирнайцятилїтна донька Настя і одинайцятилїтна Марія. Причиною огню була власна неосторожність нещасливих. Найімовірнїйше решили они огонь в печи і заткали каглу перед часом, в наслїдок чого цїла родина насамперед загоріла а відтак стала ся жертвою огню.

Штука, наука і лїтература.

— **Виданя Товариства „Просьвіти“.** В послїдних часах видало Товариство „Просьвіта“ отсї книжочки для народу: Дещо про молоко, написав Володимир Хлопецкий, число книжочки 8 за 1899 р. Книжочка ся написана в формі розмов, есть дуже поучаюча а визначає ся ще і тим, що розмова іде дуже оживлена і так займаюча, ще хоче ся дійстно читати, щоби довідати ся, яка буде відповідь на поставленє питанє. Пан Хлопецкий видко знає дуже добре вдачу наших селян і селянок та підслухав колись добре їх розмови, бо читаючи его поучаючі розмови здає ся таки, що чує ся розмову сільских людий. П. Хлопецкий має великий дар популяризованя в сей спосіб науки господарства. Книжочка читає ся як би яке оповіданє, а виходить з неї практична наука господарства. — Приписи для оглядачів худоби і мяса, написав Андрій Лукашевский, ц. к. повітовий ветеринар в Мільци. Книжочка 9 і 10 за 1899 р. Книжочка ся написана фахово і ніби, як то виходить із заголовка, лиш для фахових людий, для оглядачів, але она придасть ся дуже і каждо-

---

оживити еї самоту! Але то кажу тобі, Фанесе, що я нїяким способом не пущу тих маленьких гостий від себе з першим кораблем, що буде відходити до Тракії! На маленького пів року можеш чей розлучити ся з ними; бо я тобі ручу, що они будуть тут побирати дуже добру науку та що їх буду заставляти до всего, що красне і добре.

— Я би тим не журив ся — відповів Фанес з вдячним усьміхом; — але на тім мусить стати, що тих двоє пустїїв відошлеш зараз першим кораблем. Моя обава мести Псамтіка єсть на жаль аж надто оправдана. Отже прийми вже наперед сердечну подяку за твою любов і доброту для дїтий. Впрочім я і сам гадаю, що веселі дїти догодять твоїй Сафонї в еї самотї.

— А відтак — перебила єму Родопіс спустивши очи в долину, — дає менї довіре благородного чоловіка, яке він покладає в мої материньскі чувства, право забути на ту ганьбу, якої менї наробив пяний заливайко. — Ось іде і моя Сафо!

Глава четверта.

В пять днів по тім вечері в домі Родопіси видко було величезний здвиг народа коло порту в Саіс. Єгиптияни всякого віку, стану і пола стояли густо один коло другого на березї.

Вояки і купцї в білих одежах, обшитих ріжнобарвними тороками, котрі були тим довшими, чим з висшого стану був той, що їх носив на собі, вмішали ся у велику товпу жилястих нагих мужчин, котрих однісенький одягом була запаска, ноша простих чоловіків. Голі дїти пхали ся та били ся, щоби здобути собі лїпше місце. Матері в коротких плащах [4]) підносили дїти в гору, хоч самі через то нічого не виділи. Множество псів і котів заїдало ся, попід ногами цїкавих, котрі порушали ся осторожно, щоби неластолочити яке сьвяте зьвіря, або не скалїчити его.

Урядники сторожи безпечности з довгими палицями [5]), на котрих металевих головках було виписане імя короля, удержували порядок і пильнували особливо того, щоби нїхто з заду не пхав ся наперед та не трутив когось у воду прибувшої розтоки Ніля, котра підчас повени розливала воду аж попід мури Саіса, — обава, котра в кількох случаях показала ся оправданою.

Коло широких сходів при березї, обсаджених сфінксами [6]), де приставали королївскі барки, був збір иншого рода.

Тут сидїли на камінних лавках найзнаменитші ерей. Многі з них були в довгих білих одежах, инші мали на собі запаски, дорогоцїнні ленти, широкі намиста на шиї і кожі з пардів. Декотрі мали на голові обвязки, украшені перами, котрі обнимали чоло, виски і цїлу тверду будову фальшивого волося, що спадало їм аж на плечі, ще инші сьвітили лисинами старанно обголених, добре збудованих голов. А межи ними всїми відзначав ся особливо старший ерей найповнїйшим і найкрасшим струсиним пером на своїм убраню на голові та дуже дорогим амулетом з сафіру, що звисав єму на золотім ланцуху з шиї аж на груди [7]).

Полковники египетскої армії мали на собі пестрі мундури а за поясами короткі мечі. З правого боку від сходів був уставлений відділ прибочної ґвардиї з топорами, штилетами, луками і великими щитами; по лївім боцї стояли грецкі жовніри в йоньских мундурах. Їх новий проводир, нам добре звістний Арістомах стояв з боку з кількома грецкими низшими командантами і віддалїк від Єгиптиян, побіч величезної статуи Псамтіка I., що звернена до ріки була уставлена на площи повисше сходів. Перед нею сидїв на срібнім стільци наслїдник престола Псамтік в добре пристаючім золотом вишиванім пестрім мундурі, окружений найзнаменитшими двірскими людьми, коморниками, радниками і приятелями короля, котрі держали в руках палицї зі струсиними перами і золотими цьвітами льотосу.

---

[4]) Тоті плащі знає ся із всїляких образів на староєгипетских памятниках. Богині Ізіс і Гатгор з дитинкою Горус на руках або при груди знаходять ся на тисячах образів навіть з пізнїйших часів і в грецкім стилю. Сей стиль служив за взорець до найстарших образів Матери Божої з дитятком Ісусом.

[5]) Тоті палицї египетских поліциянів знайдено в місті Тебн. Були то черешнївки, що тим дивнїйша річ, що в Єгиптї не росли черешнї і аж Крассос мав їх з Азиї завезти до Риму.

[6]) Єгипетскі сфінкси були то величезні камінні льви з людскими головами, звичайно з головою короля. Они були символом бога сонця і звали ся „неб“ (пан). Сфінкси ставлено головно коло головного входу до сьвятинь цїлими рядами по обох боках улицї так, що они творили алею. Найбільша сфінкс витесана з одного каменя, висока на 20 метрів, знаходить ся недалеко пірамід коло Гізех. Єгипетский король Тутмозіс IV. казав межи лабами тої сфінкси поставити сьвятиню. Тую сфінкс засипав був кілька разів пісок з пустинї. — Що иншого есть грецка Сфінкс. Після віруваня (мітольоґії) Герків була то донька Тифаона і змиї Ехідни; еї братом був пес Керберос (Церберус або Цербер) котрий пильнував. щоби нїхто з тамтого сьвіта, з Гадеса (ад = пекло) не вертав назад, а еї сестрою була Гидра або лернейска змия, котру забив Гераклес (Геркулес), що утяв їй одну голову. а на еї місце виросли зараз дві нові. Тогди Йоляос підпалив цїлий лїс а Геркулес повипалював їй голови головнями. Тота грецка Сфінкс сидїла десь коло грецкого міста Теб і давала людем загадку: Що ходить рано на чотирох, в полуднє на двох а вечером на трех ногах? Хто тої загадки не відгадав, того она убивала. Аж Един (Ойдіпос) відгадав, що то чоловік (дитина рачкує а старець ходить з палицею) і став королем в Тебах а Сфінкс кинула ся в море.

[7]) Той амулет представляв богиню правди „Ма“, котра носила на голові струсине перо. Ереї (сьвященики), що носили на своїм убраню на голові струсині пера, називали ся „пероносцями“, з грецка „птерофорами“.

му господареви, бо прочитавши буде знати, як може легко оминути не один клопіт і научить ся, як пізнавати такі хороби у зьвірат домашних, що роблят їх нездібними ні на продаж ні на заріз. Книжочка написана зі знанем річи а уклад єї такий, що дає дуже добрий перегляд в цілім предметі. — Книжочка 11 і 12 Богдан Хмельницкий містить в собі третю часть істориї з часів того гетьмана козацкого, зладженої після Костомарова а написаної Алекс. Борковским.

Про Календар „Просьвіти“, книжочка 1 і 2 за 1900 р., може вже трохи запізно говорити, але все-таки гадаємо незавадить дещо сказати. Отже насамперед що до части календарскої то наша гадка така, що годилось би пропустити т. зв. „Загальний образ року“ бо се нісенітниця, котра не має ніякого значіня, ніякої основи наукової а єсть хиба лиш останок давної темноти. Ніяка планета не панує, отже и Меркур не панує в 1900 р. і не впливає на сей рік. Єсть то памятка з давної египетскої культури, котру пригадав батько т. зв. столітного календаря, Кнавер. Він зробив сонце першим паном (1), Венус (2), Меркура (3), Місяць (4), Сатурна (5), Юпітера (6) і Марса (7) семим паном та сказав, що число року (отже н. пр. 1900) треба поділити числом 7, а останок (в сїм примірі 3) покаже котра планета єсть пануючою. А щож мають почати сиротята планети Уранос і Нетнун? Хиба їм бути вічно пролетариями і не добити ся до панованя? Таже і они планети. А коли вже конче мають планети панувати, то они мусять то робити хиба разом, бож преці всї належать до одної громади, не сховають на один рік своєї сили, відступаючи місце лиш одній з поміж себе. — Що до інформацийної части календаря, то треба признати, що він дуже многосторонний. Одна в нім та хиба — коли то можна хибою назвати, — що у всїляких обчисленях і інформациях не звернено уваги на коронову валюту, а треба і можна то було зробити, бо преці було звістно наперед, що з сим роком входить в житє коронова валюта. — В части господарскій знаходимо дуже поучаючу розвідку о. Юліяна Дуткевича під заголовком „Дещо про пасічництво“; з неї довідають ся наші господарі богато цікавих і мало знаних пасічникам річий про торговлю медом. Лиш подекуди нарікаючий тон міг би недобре вплинути на заохоту, яка єсть очевидно цілию сеї розвідки. Фальшованя і обманьства були всюди і будуть, але се ще не повинно нікого відстрашувати і се певно не найбільша причина, що у нас пасічництво підупало, а поясненя о. Дуткевича повинні би як-раз піддержати духа господарів пасічників. Про часть белетристичну не будемо говорити; ми не привязуємо ніякої ваги до белетристики в календари, без котрої може нині легко обійти ся. Але мусимо то піднести, що добре зроблено, що поміщено в календари спис книжок книгарні Товариства ім. Шевченка. Про ту книгарню навіть з імени мало хто що знав а не то з єї діяльности; тепер бодай будуть люди знати де за чим шукати.

— **Учитель** орган руского тов. педаґоґічного в двох перших своїх числах з сего року містить дальше інтересну розвідку п. Ант. Павенцкого „Початок і розвій шкільництва на Руси“. Згадуючи про сю розвідку позволимо собі зробити увагу, що не добре єсть, лишати недокінчені предмети в однім річнику якоїсь часописи наукової, котра може і повинна мати тревалійше значінє, як щоденна часопись політична, а зачинати новий річник недокінченим предметом. В той спосіб оба річники тратять на вартости, перший для давного передплатника, котрий припустім не може дальше пренумерувати ґазети, а другий для нового предплатника, котрий в кількох числах дістає розправу, котрої початка не знає. Дальше подає учитель такі статиї: Про фізичне виховане, написав В. Ротальский. — Школа будучности. — Різдво в Вифтлеємі. Обради педаґоґічні на з'їзді лікарів німецких. — Сьвітло. Длячого безіменний автор „Школи будучности“ надає сїй розвідці такий заголовок, годі знати. Чи може длятого, що переливає воду і не видить що переливає з пустого в порожне, бож то преці ніяка будучність, то така сама мандаринська школа як і теперішна, лиш що приміри до научуваня поставлені з фізики. Будучність школи не в дидактиці а в зміні цілої теперішної системи, в тім розумію що школа для житя а не житє для школи. Ціла ся розвідка то от собі лиш якась невинна ориґінальна чи перейменa фантазия, але шкода на ню паперу. Треба було бодай уважати більше на чистоту мови, бо і то належить до педаґоґії. Т. н. по нашому не говорить ся „крушить ся“ (польске kruszyć) але „кришити ся“, не каже ся „вообразня“ (з польского) але „уява“, не каже ся „кістка“ (Würfel — по польски kostka) але „гранка“ (від того що має грани єсть гранчаста).

Кирило Вердин.

Телеґрами.

Відень 25 січня. Нині збирає ся в Празі німецкий комітет виконуючий, аби вибрати відпоручників до угодової конференциї. Шенерерівці відкинули остаточно запросини на конференцию.

Прага 25 січня. В наслідок недостачі вугля обмежено рух на міскій електричній зелізници. З тої самої причини замкнено вже кілька шкіл, а говорять також, що в кількох фабриках буде здержана робота. На провінциї замкнено вже богато фабрик і шкіл. Всюди, де робітники стрейкують скріплено войскові залоги. Спокою доси нїгде не нарушено.

Льондон 25 січня. Times пише: Доси нічого не вказує на то, що ґен. Уоррен дійшов до головного становища Бурів, а они тимчасом не проволікаючи вспіли обсадити всі горби і заосмотрити свої становища в припаси, оружиє і муніцию. Доки ворог не буде викинений з того головного становища, нема й бесіди о освободженю Ледісміта.

Брюкселя 25 січня. З табору Бурів доносять, що похід ґен. Уоррена цілковито не удав ся, впрочім той ґенерал від 1 січня потерпів вже кілька поражок.

Берлин 25 січня. Localanzeiger доносить з Петербурга, що емір Афґаністану велів знищити всі дороги, що ведуть з Кушка до Герата.

Величезному здвигови народа вже віддавна не ставало терпцю і люди кричали, співали та сварили ся даючи тим знак своєї нетерпеливости. Але єреї і вельможі коло сходів споглядали поважно і мовчали наперід себе. Кождий з них в своїй статочности зі своєю твердою кучерявою перукою [8] та з приправленою і правильно покучерявленою бородою подобав на статую, що спокійно і поважно дивила ся на ріку не спускаючи ока з неї та сиділа нерушаючись на своїм місци.

Тепер показали ся в далечи пурпурові і синo кратчасті вітрила.

Нарід почав кричати і радувати ся. Відозвали ся голоси: Вже їдуть, вже тут! — Стережи ся, щобись не настолочив котеня! — Мамко, піднеси висше дитину, щоби і она щось виділа! — Ще мене у воду друлиш, Себеку! — Стережи ся Фенікіянине, бо хлопці покидають тобі ріпяків в твою довгу бороду! — Ну, ну, ти Єллине, не гадай собі, що то Єгипет лиш для тебе, бо Амазіс позволив вам жити над сьвятою рікою! — Безвстидна зволоч, тоті Греки! Бийте їх! відозвав ся якийсь слуга із сьвятинї. — Байте тих свиноїдів [9] і богохульників! — понесло ся зі всіх сторін.

Та вже було би прийшло і до бійки; але урядники сторожи безпечности не знали жартів та вимахуючи своїми довгими палицями зробили борзо спокій і згоду. Великі пестрі вітрила, котрі можна було легко розпізнати помежи крутячими ся доокола них, синими, білими і брунатними полотнами малих суден нілевих, підходили що раз близше, до ожидаючої їх нетерпеливо товпи. Тепер підняли ся з своїх місць і достойники та наслідник престола.

Хор королівских трубачів затрубів так ґрімко, що аж воздух затряс ся а перша з ожиданих лодий причалила до виходових сходів.

То досить довге судно було богато позолочене а на самім его переднім кінчику був срібний образ кригульця. На середині барки піднимав ся золотий бальдахім з пурпуровим небом. Під ним були довгі подушки до сидїня. На передній части судна сиділо попри краї по дванайцять веслярів, що робили веслами, а котрих запаски держали ся на них на дорогих шлийках.

Під бальдахімом лежало шість мужчин прекрасно убраних, так, що аж радість брала дивити ся. Заким ще барку добре привязали, вискочив з неї на сходи наймолодший із всїх, ясніючо красний білявий мужчина.

На вид его вирвало ся з уст неодної египетскої дівчини предовге „Ах!“ а навіть на поважних лицях кількох достойників проявив ся усьміх вдоволеня.

(Дальше буде).

---

8) У Єгиптян віра наказувала голити голови, отже щоби закрити голову від сонця, ношено перуки або хустки на голові. В берлиньскім музею єсть така одна староегипетска перука, котрої кучери суть довгі на дві стопи і 6 цалів.

9) Єгиптянам, подібно як жидам було строго заказано їсти свинину. В книзї померших, знайденій в гробі в Абд-ель-Курнах, згадує ся виразно про той заказ. Свиня уважала ся за нечисте зьвіря присьвячене египетскому богови Сет (Тифон), котрий приняв єї вид. Свинарями найбільше погорджувано. Лиш в сьвято Озіріса і Нехебти приношено свині на жертву. Мойсей взяв мабуть той заказ їдженя свинини мабуть з прастарих египетских постанов о чистоті. Але були богаті Єгиптяни, що мали і по 1500 свиний, а то очевидно длятого, щоби було що приносити богам на жертву.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах оригінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цїлком вірні оригіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту. Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**
Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).